

Besejlingsforholdene i Limfjorden har jo en Forhistorie, som Rigsdagen ikke er ukendt med. I Aarene fra 1888—98 bombarderedes Rigsdagen og ligeledes Regeringen uafadelig af Beboerne deroppe med Andragender om Uddybning af Limfjorden til 13 Fod. Det blev ogsaa imødekommet ved Loven af 26. Marts 1898, men man indsaa allerede den Gang, at det ikke var muligt at blive staaende ved de 13 Fod Vanddybde. Brejnholt-Vandborg udtalte i Landstinget den 13. Marts 1898 disse Ord, som jeg med den højtærede Formands forventede Tilladelse skal citere: „Nu ved man jo, at Tidens Gang er saaledes, at der kræves stedse dybere og dybere Sejlløb, fordi man af økonomiske Grunde bygger større og mere dybtgaaende Skibe. Nu er man fra saa godt som alle Sider enig om, at Limfjordens Vanddybde bør forhøjes til 13 Fod. Om 10—20 Aar vil man have lige saa stor Trang til at gaa til 15 Fod“. Det er nu 24 Aar siden, Breinholt-Vandborg sagde disse Ord i Landstinget, og Trangen til 15 Fods Vanddybde er nu i høj Grad til Stede. Det har været muligt at samle saa mange Byraad, Handelsforeninger, Landboforeninger og Husmandsforeninger foruden alle 3 Amter om denne Sag, og Andragende herom blev allerede overgivet den højtærede Minister for offentlige Arbejder i Fjor, men paa det foreliggende Finanslovsforslag findes ikke en Antydning af Beredvillighed til at tage Hensyn hertil. Jeg er derfor nødt til at henlede Tingenes Opmærksomhed herpaa, for at vi eventuelt herfra kan faa sat lidt Fart i den højtærede Minister for offentlige Arbejder, i alt Fald faa ham til at udtale sig om Sagen og forhaabentlig faa ham til at give Rigsdagen de Oplysninger, han har indhentet om de Undersøgelser, som er foretaget, og for at prøve paa, om det ikke skulde være muligt at faa løst dette Spørgsmaal paa en for disse Egne tilfredsstillende Maade. Medens det Finanslovsforslag, der ligger her, jo ellers i alle Henseender kan betegnes med det gammelkendte Udtryk: en barberet Puddel er det jo saa, at med Hensyn til at øse Penge ud til Sønderjylland er der intet i Vejen. Jeg synes, at man er elskværdig overfor Sønderjyderne næsten ud over alle rimelige og fornuftige Grænser. Det Forhold skal jeg i øvrigt ikke kritisere, men lade dem om, som har mere Forstand paa det end jeg. Men det forekommer mig, at naar man har saa rigeligt med Penge, at man kan imødekomme alle Ønsker, berettigede eller ube-

rettigede, rimelige eller urimelige fra Sønderjylland, saa maatte man vel ogsaa kunne tage noget Hensyn til den store Landsdel Midt- og Nordvestjylland, som dog har lige saa megen Betydning som Sønderjylland.

For det er vel ikke saadan endnu, som det var for 30 Aar siden, da Niels Andersen fra Thisted udtalte, at „vi er nu en Gang Stifbørn i Thy og bliver heller aldrig andet.“ Den Gang var det København, alle Penge skulde anvendes til og paa. Nu synes det at være Sønderjylland, hvis Ønsker paa alle mulige Maader skal imødekommes. Men ligesom Niels Andersen og alle de nordvest- og midtjydske Rigsdagsmænd den Gang samlede sig og bevægede Regeringen til Imødekommen overfor Limfjordskravene, haaber jeg, at vi oppe fra de Egne nu maa kunne gøre det samme. Kravet drejede sig den Gang om et Beløb paa 1 160 000 Kr., og efter hvad jeg skønner paa Grundlag af Samtaler, jeg har haft med Vandbygningsvæsenets Ingeniører og med Folk, som havde Erfaring vedrørende Udgifter ved Arbejder af den Slags deroppe, vil Udgiften nu ikke blive væsentlig større, maaske ikke mere end i alt halvanden Million. Dertil kommer jo, at halvanden Million har i disse Dage ikke den Værdi, som 1 160 000 Kr. havde i 1898, saa Ønsket er aldeles ikke urimeligt, og det er heller ikke uoverkommeligt at opfylde det. Maaske vil Ministeren imødekomme Andragendet saa vidt og saa langt, som det angaar Hovedløbet, og jeg skal da slaa fast, at Rigsdagen i 1898 har knæsat det Princip, at naar Limfjorden uddybes i Hovedløbet, uddybes ogsaa Sideløbene ind til Byerne for Statens Regning. I Forslaget af 1898 havde Regeringen ikke taget Sideløbene med, men Folketinget satte disse ind, og Ordføreren for det af Folketinget om Lovforslaget nedsatte Udvalg — det var den Gang Berthelsen fra Hjørring Amts 5te Valgkreds — gik endogsaa saa vidt, at han vilde have, at Staten ogsaa skulde vedligeholde Sejlløbene ind til Byerne, og i dette Krav støttedes han i Landstinget af Bjerre. Men Ministeren modsatte sig dette Krav saa bestemt, at Ordførerne i Folketinget og i Landstinget lod det falde. Jeg tror at vide, at Ministeren for offentlige Arbejder, for saa vidt han i det hele taget vil beskæftige med Sagen og ikke stille sig fuldstændig afvisende, vil erkende, at Hovedløbet i Limfjorden maa uddybes til 15 Fod, men at i øvrigt maa det blive Byernes og de omliggende Egenes Sag at skaffe sig 15 Fods Vanddybde ind til Byerne. Herover-